

Μυρμηγκοδιασκεδάσεις

Γνωρίστε τον Λίλη

Τικ – τακ!!!!

Ει φίλοι, εγώ είμαι ο Λίλης. Ζω πολύ κοντά σας, κάτω από τα πόδια σας. Μπορεί και να έχουμε συναντηθεί καμιά φορά. Μην γελάτε, κυριολεκτώ. Ζω κάτω από τη γη, σε έναν άγνωστο για σας κόσμο. Είμαι ένα μυρμηγκοπαιδάκι και σας καλώ να γνωρίσετε την ιστορία μου. Σήμερα θα σας διηγηθώ τον τρόπο που κατάφερα να σας ανακαλύψω.

Είμαι ένα μυρμηγκοαγοράκι και έχω την τιμή να ανήκω στο ξακουστό γένος των μυρμηγκιών Αϊνστάιν. Οι πρόγονοί μου, ιερό το χρώμα που τους σκεπάζει, ζούσαν στο σπίτι του Αϊνστάιν. Όταν πέθανε ταξίδεψαν σ' όλο τον κόσμο, μέχρι που έφτασαν και στην Κύπρο. Ο προπροπροπάπος μου αποφάσισε να μείνει στο νησί γιατί έβρισκε φαγητό με μεγάλη ευκολία και ο καιρός ήταν ευεργετικός για την υγεία του, βλέπετε έπασχε από αρθριτικά. Έτσι να με και μένα.

Είμαι 10 χρόνων και ζω με την οικογένειά μου στο πάτωμα ενός ξενοδοχείου. Σε μια λοιπόν από τις περιπλανήσεις μου στον αγαπημένο μου χώρο, την καφετέρια, είδα για πρώτη φορά το περιοδικό «Παιδική χαρά». Είχα ανέβει με δυσκολία, θα το παραδεχτώ καθότι μικρός στο μπόι, σ' ένα τραπεζάκι με την ελπίδα να βρω κανένα ψίχουλο. Όμως βρήκα κάτι καλύτερο, ένα περιοδικό. Τα τεράστια γράμματα του και το έντονο χρώμα του το έκαναν ακόμη πιο πελώριο για μένα. Ήμουν έτοιμος να φύγω όταν το χαμόγελο δύο παιδιών μου άλλαξε γνώμη. Τα μουτράκια τους που στόλιζαν το εξώφυλλο μου χαμογελούσαν και με καλούσαν θαρρείς στο μαγικό κόσμο των σελίδων του. Μεμιάς ο φόβος μου έκανε φτερά και σκέφτηκα: «Αυτό πρέπει να το δει η οικογένεια». Έτσι χωρίς

να χάσω καιρό κατέβηκα με προσοχή από το τραπέζι και κίνησα με γρήγορα βήματα στη φωλιά μου.

Φτάνοντας στην είσοδο κούνησα τις κεραίες μου πρώτα τρεις φορές δεξιά και αριστερά και μετά δυο φορές μπρος και πίσω και περίμενα. Το μήνυμά αυτό αν το μεταφράσω στη δική σας γλώσσα έλεγε: Βρήκα κάτι σημαντικό στην καφετέρια, ελάτε να το μαζέψουμε. Πρώτοι έφτασαν οι γονείς μου, μετά ο παππούς, η γιαγιά και μετά ο ένας πίσω από τον άλλο όλοι οι μεγάλοι σε ηλικία κάτοικοι του διαμερίσματός μας, δηλαδή εκατό στον αριθμό. Χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία φτάσαμε στο τραπέζι και κουβαλήσαμε το περιοδικό στη φωλιά μας. Όταν φτάσαμε εκεί οι φίλοι και γνωστοί δεν έλεγαν να φύγουν. Η περιέργεια τους έτρωγε. «Τι να κρύβει άραγε αυτό το πράγμα; Μήπως καμιά λιχουδιά;», ρωτούσαν και τα σάλια τους έτρεχαν. Ο παππούς μας κάλεσε όλους να μαζευτούμε γύρω του και με ευλάβεια άρχισε να μας ξεναγεί σε έναν νέο κόσμο.

.....

Όταν έκλεισε το περιοδικό γύρεψε το βλέμμα μου. Αυτό που διάβασε μέσα στα μάτια μου φάνηκε να τον ικανοποιεί. Η χαρά μου δεν κρυβόταν. Μια χαρά όμως που δεν συμμαρίζονταν οι σύντροφοί μας. Αυτοί τώρα με αγριοκοίταζαν. Η σκέψη τους ήταν φανερή. «Πού είναι το φαγητό; Μας έβαλες σε τόσο κόπο για το τίποτα;» Ακόμη και οι γονείς μου με κοίταζαν με απορία αλλά δεν έλεγαν τίποτα, γιατί με λυπόντουσαν. «Πρέπει να τους εξηγήσω, να τους κάνω να καταλάβουν», σκεφτόμουνα αλλά πριν προλάβω να κάνω την σκέψη μου πράξη ο παππούς πήρε την κατάσταση στα χέρια του. Τα λόγια του ήταν απλά, γι αυτό και πέτυχαν τον σκοπό τους. Εξήγησε τη σπουδαιότητα της ανακάλυψής μου και μας έβαλε την ιδέα ότι: «Μέσα από αυτό το περιοδικό θα μπορούσαμε να επικοινωνήσουμε με τον κόσμο των ανθρώπων.» Η ιδέα ήταν μυρμηγκοκαταπληχτική, φτάνει να βρίσκαμε τον τρόπο να την υλοποιήσουμε.

Είχαμε όλοι ανεξαιρέτως στη διάθεσή μας δύο μέρες για να σκεφτούμε διάφορους τρόπους.

Καθώς τριβέλιζα το νου μου σκέφτηκα τις ιστορίες που μας έλεγε ο παππούς για το σπιτικό της Κυρίας Διάπλασης που μέσα από τις ιστορίες του σε οδηγούσε σε ένα κόσμο φανταστικό. Εμπνευσμένος λοιπόν από τις παλιές αυτές ιστορίες σκέφτηκα να διηγούμαι περιστατικά από τη ζωή της μυρμηγκοοικογένειας μου μέσα από ένα παιγνίδι ερωτοαπαντήσεων. Προς μεγάλη μου έκπληξη η ιδέα αυτή ψηφίστηκε ως η καλύτερη.

Ωρα λοιπόν να σας εξηγήσω με λεπτομέρεια τον τρόπο επικοινωνίας μας. **Μια φορά το μήνα εγώ και το υπόλοιπα μέλη της οικογένειάς μου, ο παππούς, ο μπαμπάς, η μαμά, η θεία η δασκάλα και η Κατερινούλα, η ξαδέλφη μου που ζει μαζί μας, θα σας βάζουμε ένα ερώτημα. Οι ερωτήσεις όμως αυτές δεν θα έχουν μόνο μια σωστή απάντηση αλλά θα ζητούν να φανερώσετε τον τρόπο που σκέφτεστε και ενεργείτε στην καθημερινή σας ζωή. Από τις απαντήσεις που θα μας στέλνετε θα επιλέγουμε μερικές για να σας τις παρουσιάζουμε στο επόμενο τεύχος του περιοδικού. Με αυτό τον τρόπο δεν θα γνωριστούμε μόνο μεταξύ μας αλλά θα γνωρίσετε και εσείς άλλα παιδιά από όλη την Κύπρο.**

Για πολλές ώρες συζητούσαμε για το ποια θα έπρεπε να ήταν η πρώτη ερώτηση αλλά δεν καταλήγαμε πουθενά μέχρι που είδαμε το παγκόσμιο πρωτάθλημα στίβου στο Παρίσι. Εκείνες τις μέρες πού μας έχανες πού μας έβρισκες όλο το σόι προσπαθούσε να ρίξει καμιά ματιά στην τεράστια τηλεόραση που βρισκόταν στο κέντρο της καφετέριας, κάτι φυσικά πολύ δύσκολο αφού παιδιά αλλά και μεγάλοι δεν ξεκολλούσαν απ' εκεί, βλέπετε ήταν και η Μιρέλα. Μας είχε συνεπάρει αυτή η υπερπροσπάθεια των αθλητών, ήταν κάτι πρωτόγνωρο για μας. Αλλά ας μην σας κρατάω άλλο σε αγωνία. Το πρώτο ερώτημα είναι:

Με ποιους τρόπους θα μπορούσε να έχει περισσότερο ενδιαφέρον το μάθημα της γυμναστικής στο σχολείο σας;

Μην χάνετε λοιπόν καιρό. Στείλτε τις απαντήσεις σας στη διεύθυνση του ξενοδοχείου: Αρχιμήδους 14, Αραδίππου 7103. Και κάτι πολύ σημαντικό. Στο πίσω μέρος του φακέλου, στη δεξιά κάτω πλευρά να σχεδιάσετε ένα μικρό, πολύ μικρό μυρμηγκάκι. Αυτό είναι το σημάδι που ξεχωρίζει τη δική μας αλληλογραφία. Όταν βλέπουν το σχέδιο αυτό οι υπεύθυνοι του ξενοδοχείου, τοποθετούν την αλληλογραφία έξω από τη φωλιά μας. Αυτές τις διαταγές έδωσε ο διευθυντής του ξενοδοχείου που είναι φίλος των μυρμηγκιών, ένα σπάνιο είδος ανθρώπου.

Δυστυχώς ήρθε η ώρα να σας αποχαιρετήσω. Θα τα ξαναπούμε τον επόμενο μήνα. Να περνάτε καλά και να με θυμάστε. Σας χαιρετώ με πολλά μυρμηγκοφιλάκια.

Υ.Γ

Περιμένω τις απαντήσεις σας αν όχι ταχυδρομικώς, έστω και με μείλ στο gai.loui@cablenet.com.cy